

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Joanna Sałachewicz

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Lucjana Nowakowskiego
w sprawie M. W.

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 7 marca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na niekorzyść od postanowienia Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 26 października 2012 r.

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ż.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 października 2012 r., Sąd Rejonowy w Ż. umorzył, na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. w zw. z art. 12 § 3 k.p.k., postępowanie karne prowadzone przeciwko M. W. o przestępstwo zakwalifikowane z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegające na tym, że w dniu 1 września 2011 r. w Ż., działając w warunkach powrotu do przestępstwa, groził zabójstwem żonie W. W., co wzbudziło w niej uzasadnioną obawę spełnienia. Postanowienie to uprawomocniło się wobec jego niezaskarżenia przez żadną ze stron.

Obecnie Prokurator Generalny, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., zaskarżył to postanowienie kasacją wniesioną na niekorzyść M. W. W skardze tej zarzucił

„rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie art. 12 § 3 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k., polegające na wyrażeniu przez Sąd zgody na cofnięcie przez pokrzywdzoną wniosku o ściganie sprawcy przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. po rozpoczęciu przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej i w konsekwencji niezasadnym umorzeniu postępowania karnego przeciwko M. W. na podstawie art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k., tj. wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej”. Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się w pełni zasadna, choć podnoszone w niej uchybienie – przy całkowitej słuszności wysuniętego zarzutu – zostało wyartykułowane nie do końca czytelnie.

Tymczasem przebieg postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie, precyzyjnie przytoczony w uzasadnieniu kasacji, jednoznacznie wykazuje, że w istocie chodzi o to, iż do cofnięcia wniosku o ściganie przez pokrzywdzoną W. W., na rozprawie w dniu 26 października 2012 r., doszło przed rozpoczęciem przewodu sądowego – tyle że wówczas, gdy Sąd Rejonowy przystąpił do powtórnego rozpoznania sprawy. Fakty bowiem są takie, że w postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzona złożyła wniosek o ściganie M. W. za przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k., prokurator wniósł o ten czyn oskarżenie i Sąd Rejonowy – dysponując wnioskiem pokrzywdzonej, którego wówczas nie cofnęła – sprawę tę (pod sygn. akt II K .../11) rozpoznał i w dniu 25 stycznia 2012 r. wydał wyrok skazujący oskarżonego za zarzucane mu przestępstwo. Orzeczenie to, wobec stwierdzenia bezwzględnej przesłanki odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. (nieobecność na rozprawie obrońcy niezbędnego) zostało jednak uchylone wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 30 lipca 2012 r. i sprawa została przekazana Sądowi *meriti* do ponownego rozpoznania.

W świetle przedstawionych faktów procesowych nie może być wątpliwości co do tego, że na tym etapie postępowania – gdy Sąd Rejonowy po raz wtóry skierował sprawę na rozprawę główną – pokrzywdzona W. W. nie miała już uprawnienia do cofnięcia wniosku o ściganie. Przepis art. 12 § 2 k.p.k. stanowi bowiem, że w postępowaniu sądowym wniosek może być cofnięty do rozpoczęcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej. Taką „pierwszą rozprawą” w

tej sprawie, z całą pewnością nie jest zaś już przecież rozprawa wyznaczona ponownie, po uchyleniu poprzednio wydanego wyroku. Niebudząca, w istocie, wątpliwości treść omawianego unormowania jest jednolicie traktowana zarówno w doktrynie (zob. m.in. R.A. Stefański, Termin do cofnięcia wniosku o ściganie, Prok.iPr. 2001, z. 6, s. 159-163, a także dostępne komentarze do K.P.K.), jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2000 r., I KZP 19/2000, lex nr 42834). W pełni zatem uprawnione jest stanowisko, że na podstawie przytaczanego przepisu art. 12 § 3 k.p.k. nie jest dopuszczalne cofnięcie wniosku o ściganie, co prawda przed rozpoczęciem przewodu sądowego, ale dopiero na rozprawie głównej prowadzonej po uchyleniu poprzednio wydanego wyroku i skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania.

Poza sporem też pozostaje, że cofnięcie wniosku o ściganie wymaga, stosownie do treści art. 12 § 3 k.p.k., zgody sądu. Jest jasne, że sąd takiej zgody wydać nie może, jeżeli cofnięcie wniosku jest w świetle ustawy niedopuszczalne. Przechodząc zatem do porządku dziennego nad niedopuszczalnością cofnięcia w niniejszej sprawie wniosku przez pokrzywdzoną W. W., i wyrażając na tę czynność zgodę, Sąd Rejonowy w rażący sposób naruszył przepis art. 12 § 3 k.p.k., a w konsekwencji jaskrawo błędnie przyjął brak przesłanki prowadzenia procesu, określonej w art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k.

Uchybienia te miały ewidentny wpływ na wynik sprawy, ponieważ ich skutkiem było umorzenie prowadzonego przeciwko M. W. postępowania karnego, co nie znajdowało podstaw prawnych.

Z powyższych powodów zaskarżone kasacją postanowienie należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi merytorycznemu.